

Skupina **Epydemye** natočila CD inspirované českou historií od 1. světové války do 80. let. Námět je chvályhodný, ale někdy dobrá vůle zkrátka nestačí. Angažujte se! byl název sloupku z léta 2008, ve kterém jsem vyjádřil názor, že se současní písničkáři nemají bát toho, co se kdysi nazývalo ošklivým slovem angažovaná tvorba. Že i dnes mohou psát texty se společenským přesahem, texty, které se za něco stavějí – protože to k folku vždycky patřilo.

Existuje v stárnoucím českém folku kapela, která je dostatečně mladá a ještě mladistvěji působí. Která se vypracovala mezi širší špičku žánru s tak dávno odzivaným vybavením, jako jsou dvě akustické kytary a kontrabas. Která se svému publiku nepodbízí a přitom si s nimi ve vyprodaném klubu střední velikosti připadáte málem jak ve filmech s Beatles. Tou kapelou je českobudějovická Epydemye (z nějakého důvodu už ne Epy de Mye).

Tedy tedy víte, co si myslím o angažované tvorbě a Epydemyi: její nová deska

Kotlina

je totiž angažovaná. Není o současných palčivých problémech, ale předkládá kolekci písní inspirovaných moderní českou historií, od 1. světové války po 80. léta minulého století. To je chvályhodný námět: historia magistra vitae est a kdo nezná svoji historii, je nucen ji opakovat. Ale námět ještě netvoří podařené album a – jak řekl klasik – někdy dobrá vůle zkrátka nestačí.

Podle bohatě popsaného bookletu, popř. dalších informací by se mohlo zdát, že se tu jedná o defilé českých osobností 20. století, hrdinů, kteří končili tragicky, a deska je kvůli tomu mimořádně smutně laděná. Ve skutečnosti tu hrdinů na 11 písní není tak mnoho: „tři králové“ – Josef Balabán, Josef Mašín a Václav Morávek (v jediné písni ovšem; Tři králové), Adolf Opálka (a v jeho osobě, pravda, všichni z Anglie vysazení parašutisté; Skočil jsem do tmy), Milada Horáková (Milada) a Jan Palach (Pochodeň). Dále jsou tu monology spíše antihrdinů: nebudeme jistě za čítankové hrdiny považovat Karla Čurdu (Nová Hlína) či Artura Londona (Epilog). Někdy je hrdinou bezejmenná masa, kterou historie zle smýká. Skladby bez kladných hrdinů často vyzní lépe, a že písně na vážná témata nepůsobí až tak smutně, rozhodně nevadí: třeba chtěli autoři zachovat odstup, neútočit posluchači tolik na city. Pokud ale bylo cílem obou textařů (kytaristé Miroslav Vlasák a Jan Přeslička) představit zlomové okamžiky dějin přes vypjaté emoce, tak se jim to – domnívám se – až tak úplně nepodařilo.

To nejlepší je hned na začátku:

Trumpeta

(Přeslička), příběh z roku 1914. Pomníčky na návsích českých a moravských vesnic – to je téma, které si písničku zasloužilo. Začátek svižného refrénu hrnouce jména padlých je chytře napsaný a muzika povedená. Hlavním nedostatkem alba je totiž odbytost či nedůvěryhodnost některých momentů textu, a na druhé straně i nedostatek dobré hudby. Třeba druhý nejsilnější kus,

Skočil jsem do tmy

(Vlasák), má pěknou jímavou melodii tvořící s textem po většinu času působivý celek. Jenže ústřední slogan „

pohřběte mé srdce u Rešic

" prostě neberu: byl snad Adolf Opálka inspirován ve svém konání Sedícím Býkem?

Naprostá většina písní je psána v ich formě, autor zpívá za hrdinu. Je to působivé, ale zrádné:

víc vynikne, když se snaží trefit psychologii postavy a nedaří se mu to (

Pochodeň

,

Epilog

). Důvěryhodnost může být ohrožena i interpretací: v písni popisující poslední minuty života Milady Horákové skvělé zpěvačce Lucii Vlasákové (jediné její sólo na této mužské desce) prostě nevěřím, když zpívá líbezným tichým sopránem, že je Milada Horáková. Je to nesmírně těžké téma k zpracování i interpretaci. Nevím, možná bych ho věřil Szidi Tobias nebo Radůze, ale nesměly by zpívat text „

(život) byl skutečný a bez příkras/a dala bych ho ještě jednou/a pak znova a pak zas.

" To je krédo učitele Tkalouna z výkupu vratných lahví, a ne Milady Horákové.

Muzika je často dosti matná. Vlasák si vypomáhá popovými klišé: Zítra je daleko je zejména v refrénu oposlechlá z hitových stanic, s rýmy jako „

dám svůj kříž/za teplou skrýš

". A „Jan Palach“ zpívající v Pochodni muzikálovou kantilénou „

ve jménu života hořím

" taky nezvyšuje věrohodnost skladby. Tři králové (Přeslička) mají zas bohužel muziku – a tím i celkové vyznění – na úrovni dětského rozpočítavadla. Deska často působí dojmem uspěchanosti: že nebyl čas hrát si s hudebními nápady, čistit verše od plochých rýmovaček i krkolomných asonancí (porobí/v odboji – Tři králové). Asi nebyl ani na promyšlenější aranže, které mohly ještě leccos zachránit, a to přesto, že s kapelou hostují tři vynikající muzikanti (Dalibor Cidlinský jr. – klavír, banjo; Josef Štěpánek – elektrická kytara, steel kytara, lap steel, mandolína; David Landštof – bicí). Tečka za deskou je bohužel nejslabší:

Kdo jsme my

didakticky a v rytmu rapu shrnuje, proč CD vzniklo a že ho natočili takoví ti normální mladí hudebníci, o lidech, kteří „

kdysi někde v sobě vyšší princip asi měli.

"

Ale takhle končit určitě nechci. Je toho na Kotlině dost, za co je možné Epydemyi pochválit. Za typický drajv a nakažlivou radost z hraní. Za péči, kterou věnovali bookletu. Za technicky bezvadný zpěv. Za dobrý výběr hostů: věřím, že s jinými by to dopadlo hůř. Za již zmíněnou Trumpetu, která se mi líbí čím dál víc. A hlavně ovšem za téma alba. Že je napadlo, že jim přišlo nosné, že to zkusili. Jenže někdy dobrá vůle...

{desky

1376

}

Epydemye: *Kotlina*. Epydemye, 2015, celkový čas 34:54.

Hodnocení: 60 %.

Vyšlo v Českobudějovickém deníku, 14. září 2015.